

ת"פ 6563/02/23 - מדינת ישראל נגד סיון סופיר, אלעד זאדה (עציר)

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 6563-02-23 מדינת ישראל נ' סופיר(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 35753/2023

בפני **כבוד השופט אלעזר נחלון**
מאשימה **מדינת ישראל**
נגד
נאשמים
1. סיון סופיר
2. אלעד זאדה (עציר)

החלטה

- המאשימה הגישה נגד הנאשמים כתב אישום בגין אירוע שבו יוחסו לנאשמים עבירות של שוד בנסיבות מחמירות ועבירות נוספות.
- עוד בטרם הוקרא כתב האישום הודיעה המאשימה על תיקונו, בהתאם לסעיף 91 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ). התיקון היה בהוספת אישום נוסף, שייחס לנאשמים עבירות שונות בקשר להפרות תנאי שחרור ותנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני, שנקבעו בעניינם בעקבות המעשים שפורטו באירוע מושא כתב האישום המקורי.
- הנאשמים טענו כי יש להורות על הפרדת האישומים, שכן לא מתקיימים התנאים לצירופם ועצם הצירוף עלול להשחיר את פניהם. נאשמת 1 אף טענה כי הצירוף יביא לסרבול. המאשימה טוענת כי לא נפל פגם בכך ששני האישומים צורפו. טענות הצדדים פורטו בעל פה (ראו פרוטוקולי דיונים מיום 15.3.23 ומיום 21.3.23) וכן הוגשו השלמות טיעון כתובות.
- לטעמי יש לקבל את עמדת המאשימה.
- סעיף 86 לחסד"פ מורה כי ניתן לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים "אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת". חרף האמור, סעיף 88 לחסד"פ קובע כי בית המשפט רשאי בכל שלב שלפני הכרעת דין להפריד את המשפט באישום מסוים.
- המונח "סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת" הוא גמיש ותלוי נסיבות, ויש לפרשו לאור תכלית הסעיף. בהקשר זה כבר נקבע כי ביסוד האפשרות לצרף אישומים עומד הרצון "להבטיח את יעילות הדיון, בכך שמערכת עובדתית אחת תידון לפני בית-משפט אחד" (ע"פ 866/95 סוסן נ' מדינת ישראל פ"ד נ(1) 793, 813 (1996)). לעיתים מושג בכך גם צדק מהותי, שכן קיימת דווקא חשיבות בראיית התמונה הכוללת.
- במקרה שכאן, האישום השני מתייחס לעניינים הנובעים ממצב הדברים הנורמטיבי שנוצר בעקבות

האישום הראשון, אשר בעטיו הוטלו על חירות הנאשמים הגבלות שעל פי הנטען הופרו. הדעת נותנת כי הגבלות אלה נועדו להבטיח את שלום הציבור ובתוכם את שלום המתלוננת הספציפית באישום הראשון. המעשים בוצעו על פי הנטען בסמיכות לאירוע מושא האישום הראשון, והמבקשת טוענת כי בשני האישומים נעשה שימוש באותו רכב. בנסיבות אלה קיים קשר ענייני בין שני האישומים וניתן להגדירם כ"פרשה אחת". הגדרה זו אף תקדם ניהול יעיל של הדיון, שכן עניינם של הנאשמים יידון בהליך אחד במקום בשני הליכים נפרדים. כך בכלל, וכך בפרט נוכח העובדה ששלושה מאנשי המשטרה המשמשים כעדי תביעה אמורים להעיד לגבי שני האישומים (עדי תביעה 1-2 ו-8). זאת ועוד, על רקע עוצמת הקשר בין האישומים, ראוי לטעמי לדון בהם יחדיו על מנת לקבל תמונה כוללת בעניין התנהלות הנאשמים סביב האירוע מושא האישום הראשון ולאחריו (השוו: ת"פ (שלום נצרת) 1012/05 מדינת ישראל נ' ברנד (3.4.2005) שאליו הפנתה המאשימה).

8. נאשם 2 הפנה לת"פ 39792-12-21, שם הופרדו שני אישומים שבכל אחד מהם נטען כי הנאשם ביצע עבירה של סחיטה באיומים ועבירות נוספות כלפי שני בני משפחה שונים. מבלי להביע עמדה בנוגע להחלטה שם, הרי שלטעמי במקרה שכאן הזיקה בין האישומים אמנם הדוקה פחות בראי החלופה של "עובדות דומות", אך הדוקה יותר בראי החלופה של היותם "קשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת". זאת כאמור נוכח העובדה שהאישום השני נולד בעקבות טענות להפרת החלטות בדבר הגבלת חירותם של הנאשמים ביחס לאירוע מושא האישום הראשון. נאשם 2 הפנה גם להחלטה בת"פ 23480-03-17, אך היא מתייחסת למצב שבו אישום אחד התייחס לאירוע שוד ואישום נוסף התייחס לאירוע אחר של פריצה לרכב וגניבה. באותו מקרה נקבע כי המכנה המשותף היחיד הוא שבשני האירועים מדובר בעבירות רכוש, ובכך אכן לא די. המקרה שכאן שונה כאמור.

9. הבקשה להפרדת האישומים נדחית אפוא. כתב האישום המתוקן ייוותר על כנו.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשפ"ג, 17 אפריל 2023, בהעדר הצדדים.